

zarastla, toda ostal bo trajen spomin na domačo planinko.

Planinka Milica je imela čuteče srce. Njena notranjost je planinske vršace sprejemala kakor hvalnico nebu, ki je ustvarilo te naravne lepote, dane nam ljudem na ogled in v veselje. Kot velika glasbenica pa je simfonijo gorá umela zlititi v glasbeno kulturo, kar je plemenitilo in bogatilo njeno vsakodnevno delo.

Poleg planinstva je že od rane mladosti gojila in razvijala glasbeno dejavnost. Sprva v okviru cerkvenega pevskega zbora, nakar se je po pevovodskih in orgelskih tečajih razvila v organistko višje stopnje. Nad 30 let je vodila cerkveni pevski zbor in dolga leta opravljala delo organista. V okviru kulturnega društva Jadran je ustanovila in vodila deklški pevski zbor, ki je na tekmovanjih »Primorska poje« dosegel lepe uspehe. Poleg tega je vaške otroke poučevala igranja na različna glasbila: orgle, klavir, harmoniko. Sodelovala je pri vseh prireditvah v domači vasi, glasbeni vložki izvajalcev so bili vedno sad prizadevne Milice. V znak zahvale je prejela več priznanj iz kulturnega sveta in tudi bronasti znak PZS.

V svoji vasi je bila deželna velikega ugleda in spoštovanja kot malokdo. V dokaz priljubljenosti in spoštovanja do pokojnice se je pogrebnihih slovesnosti udeležila velika množica občanov. Dvoje pevskih zborov je ganljivo in občuteno zapelo več pesmi Milici v slovo, več duhovnikov je spremljalo pokojnico k večnemu počitku na dekansko pokopališče, posejano s cipresami, obdano z griči in morjem.

Spomin na planinko in glasbenico Milico v Dekanih še dolgo, dolgo ne bo umrl.

Karlo Kocjančič

80 let Gregorja Klančnika

Preplezal je osem desetletij, sedaj stopa v deveto.

Svet je zagledal pod planinami 7. novembra 1913 kot osmi otrok v kmečki družini. Rojstna Mojstrana z najvišjimi slovenskimi gorami in bližina Triglava sta v njem že v zgodnji mladosti vtisnili pečat za vse življenje. Življenje v naravi, na paši, odkrivanje narave in njenih zakonitosti, prvi pristop na Triglav 15. avgusta 1926 ga je zapisalo med tiste, ki pripadajo goram - in te so postale Gregorju življenjska potreba.

Šolske klopi je brusil in si bistril znanje na Dovjem, Jesenicah in nazadnje še v Ljubljani, telovadno društvo »Sokol« v Mojstrani pa ga je vodilo za roko v drugem delu življenja, saj mu je gimnastika pomenila krepitev mladega organizma, telovadni zleti, igre in glasba pa duševno razvedrilo. Vsak prosti čas je izkoristil za pohode na planine, še posebno potem, ko je narasla Bistrica novembra 1926 odnesla lesen Sokolski dom. Pri Sokolu se je pričelo tudi tek-

Gregor Klančnik

movalno smučanje, kamor so vključili mladega Grego, zaradi česar je postal še posebno hvaležen za zaupanje, ki pa ga je potrdil leta 1937, ko je postal vseslovenski prvak Sokola v klasičnem smučanju.

Gregor Klančnik je bil med pionirji, ki so pred letom 1940 v Jugoslaviji začeli orati smučarsko ledino. Vzor mu je bil oče, tudi Gregor, ki se je že leta 1914 udeležil prvega smučarskega tečaja v Bohinju. Z **Janezom Hlebanjo** so se jugoslovanski smučarski prvaki iz Mojstrane začeli pojavljati že leta 1921 in se vse bolj množično vključevati; leta 1926 se je vključil tudi naš Grega in tako je vse naslednje obdobje pripadalo smučarskim prvakom iz dovške fare. Tudi naš jubilar je bil med njimi; leta 1934 je sodeloval na prvi prireditvi na mamutski skakalnici v Planici, leta 1936 na Triglavskem smuku in zatem je bil večkratni državni prvak v teku in klasični kombinaciji. Ob tem si je kot navdušen turni smučar podaljšal obiskovanje gorskega sveta.

Za vzdrževanje smučarske kondicije so mu bile gore pomembno dopolnilo. V gore in na vrhove je običajno hodil sam, ker je to pomenilo večjo svobodo pri odločanju in ni bilo nobene omejitve v času; pa vendar je hodil s smučarskimi palicami, kar je bilo v tistih časih izjema.

Ko je bil naš Gregor v najboljši kondiciji, se je v treh urah povzpел na Triglav, in to iz Mojstrane. Plezal pa je večinoma bos in v kratkih hlačah, pa tudi prek snežnih zaplat mu ni bilo težko iti. V tridesetih letih se je prek Triglavske stene povzpел na Triglav 50-krat, in sicer z obveznim podaljšanjem poti do vrha Triglava.

Gregorju Klančniku je čas bliskovito bežal in sploh nimam občutka, da smo praznovali njegovih sedemdeset let pred desetimi leti. Naš

jubilant je ta čas res opustil plezanje, v hoji na nadelanih poteh pa je še vedno vzor pri doseganju zadanih ciljev. Kako vesel in srečen je bil, da je pri 70 letih v treh urah in tridesetih prispel iz Vrat na vrh Triglava, medtem ko se je pri 60 letih kot prvi Slovenec udeležil teka Vasa na Švedskem!

Po koncu druge svetovne vojne ga najdemo med funkcionarji smučarske zveze. Polna tri desetletja je skrbel za smučarski tek kot član komiteja za teke FIS, bil je podpredsednik Smučarske zveze Jugoslavije, s prodorom profesionalizma pa se je umaknil in vso svojo energijo in čas posvetil planinski organizaciji in se vključil med pomembne planinske delavce, da ne rečem funkcionarje.

Leta 1936 je Gregor Klančnik prestopil prag jeseniške Železarne. Takrat najbrže ni niti slutil niti sanjal, da se je za vse življenje zapisal železarjem in se 31. marca 1980 upokojil kot železar.

Kot navdušen športnik je to svojo aktivnost ovenčal s številnimi priznanji, doseženimi uspehi in zmagami - vse te športne dejavnosti pa je podpirala Kranjska industrijska družba. Grega je poleg obiskov gora sodeloval pri gradnji bivakov, pa tudi kos evharističnega križa je nesel 1936. leta na Škrlatico.

Po vojni je bil leta 1946 premeščen v jeklaro na Ravnah. V novem okolju se je hitro spoznal s planinskimi in športnimi delavci in bil med soustanovitelji Planinskega društva na Ravnah. Prav gotovo se ga najmanj dve generaciji zelo dobro spominjata kot organizatorja in vodnika številnih vsakoletnih množičnih izletov v Julijce, Karavanke, Kamniške in Savinjske Alpe. Letno se je teh izletov udeleževalo blizu dva tisoč železarjev in njihovih družinskih članov. Mnogi od teh najbrže nikoli ne bi stali na vrhovih naših najlepših gora, kot so Triglav, Škrlatica, Stol, Planjava, Peca - in še in še bi lahko našteval.

Planinsko društvo Ljubljana Matica je že nekaj let čutilo potrebo po prenovi in povečanju planinskega doma na Kredarici, in sicer na podlagi idejnega projekta, ki pa je bil morda preobsežen. Predsednik Planinske zveze Slovenije **dr. Miha Potočnik** je takrat že upokojenega Gregorja Klančnika povabil, da bi prevzel izvedbo projekta za povečanje in prenovu Triglavskega doma na Kredarici, kar je pomenilo izdelati novo projektno nalogo, ki naj bo mnogo racionalnejša, in ko so to sprejeli, oskrbeti izdelavo načrtov z vso investicijsko tehnično dokumentacijo, na podlagi katere je bilo možno dobiti ustrezno lokacijsko in gradbeno dovoljenje. Priprava del za izvedbo je bila tako temeljita, da sta samo dve letni sezoni zadostovali, da je bila v letu 1983 slavnostna otvoritev.

Podobna Gregova aktivnost je bila pri Koči pri Sedmerih triglavskih jezerih v letih 1986 do 1988. Nato je sledila obnova in povečanje Koče pri Savici ter prenova tovorne žičnice na Komno.

Stopili smo v zadnje desetletje tega tisočletja. To je čas, ko naj bi prvenstveno reševali ekološko sanacijo v visokogorju. V Triglavskem domu električno energijo že pridobivajo s pomočjo sonca, pripravljajo se na izgradnjo sodobnih suhih sanitarij - vendar bi na čistočo naših gora morali misliti vsi.

Gregor Klančnik skrbi tudi za izdajo del planinske zgodovine, na primer o **Jakobu Aljažu**, Triglavskem domu, Koči pri Sedmerih jezerih, sodeluje s Planinskim vestnikom, v vsej tej založniški dejavnosti pa najde čas tudi za svoja lastna dela, za risbe in akvarele. Na čelu Planinskega društva Ljubljana Matica je že deseto leto.

Kaj naj mu rečemo vsi skupaj? Bodi še naprej srečen, uživaj v uspehih svojega dela, bodi povsod, kjer je tvoja beseda dobrodošla in delovna roka potrebna!

Marjan Oblak

Tine Klemenčič - 70-letnik

V začetku septembra 1993. leta smo se zbrali člani upravnega in nadzornega odbora Planinskega društva »Lisca« iz Sevnice na skupni seji, kjer smo med drugim tudi počastili 70-letnico našega dolgoletnega člana upravnega in nadzornega odbora društva **Tineta Klemenčiča**.

Življenje našega planinskega prijatelja in njegovo delo v planinski organizaciji segata daleč v povojna leta. Takoj po končani drugi svetovni vojni je bil med tistimi, ki so pomagali obnavljati požgane planinske domove na Lisci in na novo postavljati planinsko društvo »Lisca«, ki je imelo takrat svoj sedež v Krškem.

Tine sodi med redke člane iz generacije **Jamška, Maurerja, Žvegliča, Blaznika** in drugih, ki so nam bili vzorniki pri obisku gora v tistih povojnih letih. Planinski pohod je takrat sodil v ritual »božje poti«, planince pa smo občudovali kot nekaj posebnega, posebno takrat, ko so se vračali z nahrbtniki, palicami in z gorskim cvetjem okinčanimi klobuki domov v dolino.

Kar dobro je ujel korak z njimi tudi Tine. Gotovo se spominja tistih zborov in sej, ko so krški planinci zapuščali vodenje planinskih domov na Lisci in ko smo te obveznosti prevzemali sevniški planinci. Spominjamo se njegovih pomislekov na občnem zboru, ko smo sklepali o tem, da damo v najem Tončkov dom Konfekciji »Lisca«. Mnogo tega se je nabralo v teh letih in Tine je lahko ponosen, da je imel priložnost pri vsem tem sodelovati in tudi odločati.